

Manica.

Bilo je na sveti večer. Oče so danes poprej kakor po navadi delo odložili. „Nu otroci,“ reko Jožku, Ivanku in Manici, „vzemite svoje plašče in oblecite se gorko, gremo malo na trg, da vidimo, kako se božična darila razprodajejo.“

„Oh, tega smo veseli, ljubi oče!“ vzkliknejo vsi trije ter se hité oblačit. Ni trajalo dolgo, in oče, mati in otroci so bili v gorke kožuhe in plašče zaviti in pripravljeni na odhod. Oče zapró vrata in veselo stopajo za materjo in otroci.

Kako se danes otrokom blesté lica od veselja! Tega večera so se že dolgo veselili. Po cesti je vse mrgolelo ljudi. Velika množica se je sprehajala po mestnih ulicah sem ter tja. Domóv idoči so nosili raznovrstne zavitke in zabojčke pod pazhó. Kaj neki je bilo v njih?

Zdaj je tudi naša družinica prispela na trg. Tù je stala dolga vrsta lesenih prodajalnic, ki so bile vse lepo razsvitljene. Kako se tu vse blestí in leskeče!

Tu je prodajalnica s punicami, ki so skoraj vse v lepej z zlatom obrobljene obleki. Kako prijazno se smejejo veselim deklicam, ki stojé v celih tropah pred njimi, ter prosijo starše, da jim kupijo to ali óno.

Ondu je zopet druga prodajalnica za dečke. Tu se vidijo puške, sablje, bobni, čelade, leseni vojaki, piščalke, vozički, konji in Bog zna kaj vse drugega. Pred to prodajalnico so stali dečki kakor pribiti. Niso se mogli nagledati lepih stvari. Iz marsikaterih ustic je bilo slišati: Oče, jaz bi rad imel to! Mati, kupite mi konja, meni boben, jaz hočem sabljo, i. t. d.

Glej, ondu je zopet mož, ki prodaja medene potičice, sladke in različne podobe, iztlačene iz sladkega medú in sladkorja. Vse je lepo okinčano in v pozlačen papir povito. Oh, kako vse te stvari lepo ležé in vabijo otroke, kakor bi hotele reči: „Pridite in okusite nas!“

Pred jedno prodajalnico takih slaščic se ustavijo tudi oče. Otroci so se že na tihem veselili. Znali so, da se oče tukaj niso zamán ustavili. In tako je tudi bilo. Vsacemu kupijo velik zavitek medenih kruhkov in različnih sladkornih stvari.

Jožek je radoveden, kakšnega okusa so te lepe reči; zatorej odvijé zavitek in jih začne jesti. Ivanek vtakne svoj zavitek v žep. Pa tudi njemu ni dalo mirú. Skriva se sega v žep in jih polagoma nosi v usta, da mu naposled nič več ne ostane v žepu.

Le Manica ne okusi nobene stvarce. Globoko v žep potisne svoje sladkarije in veselo stopa za materjo. „Ti boš svoje kruhke jedla še le domá?“ vpraša jo Ivanek. „Dà!“ odgovori Manica.

A Manica je imela vse drugačne misli o svojem zavitku. Radovedno se je ozirala na vse strani, kakor bi koga iskala. Ugledavši trôpo otrok, skrbno jih je ogledovala. Videti je bilo, da se ne briga toliko za lepe stvari, temveč za otroke, ki so hodili po ulicah. Kaj neki je namerovala?

Zdaj zagleda Manica ubogo deklico. Obraz je imela bled in prepaden. Obleko tenko in raztrgano. Okoli vratú staro volnato ruto. Na pol zmrzli roki drží pod ubogi platneni zastor. Tako stoji sirota in žalostno pogledava v prodajalnice, kjer se prodajejo sladki kruhki. Vidi se jej, da bi tudi ona

rada imela kak košček sladkega kruhka. A ni ga človeka, da bi se usmilil in kupil kruhek lačnej siroti, ki tako milo gleda po lepih darovih, ki jih dobivajo drugi otroci.

Ali glej! Nekdo je vendar, ki jo vidi in se je usmili. Bila je to Manica. „Uboga deklica,“ misli si „naj ima tudi kako veselje za božični praznik!“

Zdaj ostane Manica nekoliko stopinj za svojimi starši. Tihoma potegne zavitek iz žepa, stopi k ubožnej deklici in ga jej naglo potisne v roki. Deklica se tega nekoliko ustraši. Hitro pogleda, kaj je v zavitku. — Oj, koliko veselje!

Ubožno dekletce se ozré, da bi se zahvalilo blagej dobrotnici, ali Manica je že davno izpred nje. Bila je zopet pri svojih starših in zdaj je še le bila prav vesela lepih sladkih reči, katere so jej mati na sejmu kupili.

Velika množica ljudi se je valila po ulicah gori in doli. Ali nihče ni zapazil blagega dejanja Maničinega. Samo jeden jo je videl — ljubi Bog v nebesih, ki stotero poplača vse, kar smo dobrega storili siromakom na zemlji.

Tone Brezovnik.

Mladi brijač.

Lanske jeseni pride v priprosto krčmo nek tujec z veliko brado. Prej, nego si reče prinesiti jedi in pijače, povpraša krčmarja, je-li tukaj blizu kak brijač, ker bi se dal rad obriti. Krčmar mu odgovori, da brijač stanuje precej tikoma njegove krčme, po katerega na tujčevo prošnjo tudi takój pošlje.

Ko brijač pride, reče mu tujec: „Prosim vas, da bi me obrili, ali to vam povem, pazite se dobro, ker sem zelo občutljiv, da me ne vrežete. Ako me ne vrežete, plačam vam cekin, ako me pa le količkaj vrežete, takój vas prebodem z nožem.“ Tujec je res imel pri sebi velik, zelo oster nož, in brijač si je lahko mislil, da se tujec ne šali.

Ves prestašen otide brijač iz krčme, ter ne reče niti besedice. Domóv prišedši, pošlje svojega pomočnika v krčmo k tujemu človeku.

Tujec tudi temu ravno tako pové. Tudi ta se prestraši, otide, in pošlje brijaškega učenca k njemu.

Ko sliši brijaški učenec, da dobi cekin, zelo se razveseli tega in se takój pripravi za svoje delo. „Za cekin si lahko kupim celo obleko,“ misli si mladi brijaček, „a pazil se bodem, da tujca ne vrežem. Ako ga pa vrežem, nu potlej tudi znam, kaj mi je storiti . . .“

Mladi brijač pride v krčmo. Tujec mu to isto pové, kar je povedal poprejšnima, ali brijaški deček se za vse to nič ne zmeni; vzame britev in začne tujca briti na vse strani, kakor da bi delal za kako navadno desetico.

Ko tujec vstane in se v ogledalo pogleda, reče mlademu brijaču: „Ti si pa res mojster v svojem delu. Povédi mi, odkod ti je tolika pogumnost? Kajti po pravici ti povem, ako bi me bil le količkaj vrezal, jaz bi te bil res prebodel s svojim ostrim nožem.“

Smijoč se, odgovori mu pogumni brijaček: „Gospod, znabiti da ste drugače zelo moder človek, ali dopustite, da vam po pravici povem, da sem jaz vendar še modrejši od vas. Kako ste le misliti mogli na to, da bi vi mene prebodli? Jaz sem prišel k vam in začel sem vas briti s trdnim namenom, ako